

VERES ANDREA

KERESZT

*Hideg eső festi komorrá az eget,
de mint mindennek, ennek is vége lesz.
Megnyugszik az este.
Egy sóhaj az imában, egy kis csend,
aztán megint rákezd.
Sűrű gondolatok dúdolnak a fejemben.
Így lépnek a lábaim, így dobog a szívem,
még a levegő is erre a ritmusra rímel.
Felemel az őszi este nyirkos keze
füstfolyosók utcáin heverő
régen elsárgult falevelek emlékei közé.
Fényes kereszt világítja be az eget a háztetők
égi oltára felett. Harang kondul,
valamit mond Isten, de nem értem.
A kemény páncélon nem jut át a szó.
Kíviül marad minden,
legyen az Ember vagy Isten.
Tetszalott játszma az élet.
Ide menekül és innen el, de a
meglepetéstől alig résnyire most
nyitva maradt a szívem.
Festett ólomüveg díszein a gyertyafény,
mint arany, úgy fénylik a lelkem.
Hát ilyen, mikor átölel Isten?*

2024. szeptember 16.